

Pep Vidal. *Palíndrom. D'una cabana per acabar la tesi a...una tesi per acabar la cabana*

A cura de Chat GPT.

25.10.2025 — 01.02.2026

Doctor en física i artista, Pep Vidal (Granollers, 1980) ha construït una trajectòria que oscil·la entre la ciència i l'art. El seu treball parteix de la fascinació pels canvis imperceptibles i pels sistemes que semblen estables però contenen microvariacions. Instal·lacions, dibuixos i accions configuren un univers on l'error i la repetició esdevenen motors de creació.

A La Panera presenta *Palíndrom. D'una cabana per acabar la tesi a... una tesi per acabar la cabana*, una instal·lació que revisita un gest fundacional de la seva carrera: la construcció d'una cabana per acabar la seva tesi. Onze anys després, l'artista gira el mirall i torna a erigir una cabana a partir de fragments i restes acumulades al llarg de la seva trajectòria, en un projecte comissariat per ChatGPT.

Isabel Lázaro: Vens del camp de la física i la recerca científica. Com vas fer el pas cap a l'art?

Pep Vidal: Sempre he entès la física i l'art com a formes diferents d'apropar-se a la realitat. Mentre escrivia la meua tesi en física, em vaig adonar que molts processos eren també gestos artístics: construir una cabana per poder acabar-la, per exemple. L'art em va permetre explorar allò invisible, allò infinitesimal, el que la ciència de vegades no registra, però que també existeix.

La cabana és un element clau en la teua trajectòria. Per què aquest gest ha estat tan important?

Perquè va ser una experiència radical de concentració, de simplificació de la vida per poder escriure la tesi. Però amb el temps vaig entendre que no era només un refugi: es va convertir en una metàfora de tota la meua feina, un espai on allò personal, allò científic i allò artístic s'entrellacen.

***Palíndrom* reprèn un moment fundacional de la teua obra. Què et va motivar a tornar-hi onze anys després?**

Tornar a la cabana era una manera de tancar un cicle. Aquesta vegada no es tracta d'acabar la tesi, sinó de repensar tot el que s'ha acumulat en aquests anys: materials, restes, errors, peces que mai no van veure la llum. La nova cabana es construeix amb tot aquest arxiu, com si fos una tesi artística.

El projecte està comissariat per ChatGPT. Què ha suposat per a tu treballar amb aquesta eina?

Ha estat obrir el procés, perdre part del control i acceptar un comissariat diferent, no humà. La seva memòria i la seva manera d'ordenar no són les nostres, i precisament per això m'interessava: perquè introdueix una lògica impersonal, desjerarquitzada, que reorganitza la meva feina d'una altra manera.

L'error i la repetició són recurrents en el teu treball. Què t'atrau d'aquests conceptes?

L'error és fonamental perquè forma part del coneixement. M'interessa mostrar allò que normalment queda ocult: les fallades, les proves, allò que no va sortir bé. I la repetició és gairebé un mètode, perquè en repetir apareixen variacions infinitesimals que són, per a mi, la veritable matèria d'estudi.

Quina relació estableixes entre la ciència i l'art en aquesta instal·lació?

Totes dues són maneres de mesurar i comprendre el món. L'exposició converteix la sala en un sistema de mesura, amb columnes, creus i una cabana feta de materials catalogats. És un exercici de classificació i, alhora, de memòria. La ciència i l'art es toquen en aquesta obsessió per mesurar allò inassolible.

Com t'agradaria que el públic visqués la cabana de La Panera?

M'agradaria que fos una experiència doble: que de lluny es percebi com una cabana, però que, en acostar-s'hi, el públic pugui descobrir que cada peça té una història, un origen, un fracàs o una troballa al darrere. Que puguin desgranar-la a poc a poc, com si llegissin una tesi.

Cap a on creus que evolucionarà la teva recerca artística en els propers anys?

Crec que seguirà aprofundint en aquesta relació entre art i ciència, però cada vegada més lligada a qüestions urgents com el canvi climàtic, els sistemes de mesura de l'entorn, o la relació entre humans i no humans. M'interessa construir dispositius que responguin directament a l'entorn, com petites màquines climàtiques o espais de reflexió compartida.